

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Marie Turkové a soudců JUDr. Dagmar Nygrínové a JUDr. Petra Průchy v právní věci žalobkyně: **S., spol. s r. o.**, zast. Mgr. Lilianou Balašovou Vochalovou, advokátkou, se sídlem Praha 2, Náměstí I. P. Pavlova 3, proti žalovanému: **Úřad průmyslového vlastnictví**, se sídlem Praha 6, Ant. Čermáka 2a, za účasti osoby zúčastněné na řízení: **C. B. S. I.**, zast. JUDr. Karlem Čermákem jr., Ph. D., advokátem, se sídlem Praha 1, Národní 32, o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 13. 2. 2006, č. j. 10 Ca 17/2005 - 70,

t a k t o :

Rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 13. 2. 2006, č. j. 10 Ca 17/2005 - 70, **se zrušuje** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím ze dne 22. 11. 2004, sp. zn. O-175264, předseda Úřadu průmyslového vlastnictví (dále též jen „úřad“) zamítl rozklad podaný žalobkyní a rozhodnutí žalovaného ze dne 21. 10. 2003, č. j. 28240/2003, o výmazu ochranné známky č. 247899 ve znění „S.“ ve výroku změnil takto: *Ochranná známka č. 247899 ve znění „S.“ se na základě ustanovení § 32 odst. 1 zákona č. 441/2003 Sb., o ochranných známkách, a s ohledem na ustanovení § 52 odst. 4 téhož zákona, prohlašuje za neplatnou.* Předseda úřadu dále rozhodl, že složená kauce ve výši 2500 Kč se nevrací.

Proti tomuto rozhodnutí podala žalobkyně žalobu, v níž namítala nedostatečné odůvodnění závěru správních orgánů, že zápis ochranné známky S. je v rozporu s čl. 6bis a čl. 10bis Pařížské unijní úmluvy. Konstatovala, že nemohlo dojít ke klamání veřejnosti o původu zboží, a závěr správních orgánů je tak zcela nesprávný. Žalobkyně poukázala na skutečnost, že správní orgány v jejím případě nezohlednily příznačnost označení jejích výrobků pro spotřebitele, ačkoliv u výrobků osoby zúčastněné na řízení vzaly tuto skutečnost za prokázanou. Takový závěr nemá podle žalobkyně oporu ve skutkových okolnostech případu. Žalobkyně zdůraznila odlišnost porovnávaných označení a podotkla, že slovní prvek S. je

nepostradatelnou a neoddělitelnou součástí ochranné známky. Žalobkyně připomněla, že osoba zúčastněná na řízení se v roce 2002 pokusila získat její souhlas s registrací svého označení. Žalobkyně navrhla, aby Městský soud v Praze rozhodnutí předsedy úřadu zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 13. 2. 2006, č. j. 10 Ca 17/2005 - 70, žalobu zamítl a rozhodl dále, že žádný z účastníků, ani osoba zúčastněná na řízení, nemá právo na náhradu nákladů řízení. V odůvodnění rozsudku konstatoval, že není oprávněn nahrazovat hodnocení důkazů správním orgánem vlastní úvahou, proto pouze zkoumal, zda je úsudek správního orgánu logickým závěrem vycházejícím z premis, které byly nastoleny, a posuzoval úplnost a logičnost hodnocení důkazů. Soud dospěl k závěru, že úvaha správního orgánu je logická, odpovídá skutkovým zjištěním a rozhodnutí je řádně odůvodněno. Žalovaný podle soudu nepochybil, když porovnáním napadené ochranné známky a namítaného označení osoby zúčastněné na řízení zjistil, že oba motivy působí z vizuálního hlediska stejným dojmem. Existence slovního prvku S., provedeného drobnými písmeny pod dominantním obrazovým prvkem, není ve vnímání běžného spotřebitele způsobila vyloučit nebezpečí záměny, proto by výrobky žalobkyně a výrobky osoby zúčastněné na řízení mohly klamat veřejnost co do jejich původu. Městský soud v Praze se ztotožnil se závěry žalovaného, že postačuje, jestliže označení může vytvářet klamavý dojem. Soud konstatoval, že namítané obrazové označení osoby zúčastněné na řízení v době podání přihlášky napadené ochranné známky již bylo pro tuto osobu a její výrobky příznačným, a poukázal na propagaci zboží realizovanou osobou zúčastněnou na řízení. Listiny předložené žalobkyní podle názoru soudu neprokázaly tvrzené řádné užívání napadené ochranné známky. Soud dále zdůraznil, že žalobkyně svou ochrannou známku vždy neužívala v podobě, v jaké byla zapsána do rejstříku. Městský soud v Praze neshledal nedostatky v odůvodnění napadeného rozhodnutí a uvedl, že prokázaná zaměnitelnost porovnávaných označení nutně vede ke klamání běžného spotřebitele. Za důvodnou soud nepovažoval ani námitku, že osoba zúčastněná na řízení nabídla žalobkyni finanční kompenzaci za souhlas s registrací její ochranné známky, neboť tato skutečnost podle soudu svědčí toliko o tom, že na trhu bylo současně nabízeno zboží se zaměnitelným označením, čehož si byla osoba zúčastněná na řízení vědoma, ale neprokazuje to žalobní tvrzení, že mezi těmito dvěma subjekty neexistoval soutěžní, konkurenční vztah. S ohledem na výše uvedené Městský soud v Praze žalobu podle § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), zamítl jako nedůvodnou.

Proti tomuto rozsudku podala žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) včas kasační stížnost z důvodů podle § 103 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s. Stěžovatelka namítala, že soud nevzal v potaz, že zboží s označením S. proniklo na český trh dříve, než vůbec začala tvrzená reklamní kampaň osoby zúčastněné na řízení, a dříve, než došlo k registraci ochranné známky této osoby ve Spojených státech amerických. Stěžovatelka konstatovala, že výrobky s označením S. byly uvedeny na trh v roce 1998 a prodávány ve velkém množství po dobu delší než tři roky. Podle stěžovatelky tak vyvstává otázka, které výrobky byly v té době v povědomí široké veřejnosti. Stěžovatelka namítala, že správní orgán pominul, že prokazatelně od roku 1998 dovážela zboží označené S., ačkoliv správní orgány na druhé straně uvádí, že zboží označené O. bylo od roku 1998 do roku 2000 na českém trhu propagováno a výrobky takto označené se pro svého výrobce staly příznačnými. Stěžovatelka uvedla, že není zřejmé, jak mohlo její označení klamat veřejnost, když pro ni bylo v povědomí veřejnosti příznačné. Stěžovatelka proto konstatovala, že nejsou splněny podmínky § 4 odst. 1 písm. g) a l) zákona o ochranných známkách. Stěžovatelka dále namítala, že osoba zúčastněná na řízení někdy kombinovala grafické a slovní označení; slovní označení stěžovatelky však bylo nepostradatelnou součástí ochranné známky, kterou je vždy nutno posuzovat jako celek. Pokud běžný spotřebitel o nějaké ochranné známce hovoří, označuje ji slovně (O., S.), proto

je podle stěžovatelky nutné vzít v potaz, že právě slovní označení je v povědomí spotřebitelů zažitě a grafická část pouze toto označení dotváří. Slovní prvek tedy vylučuje nebezpečí záměny. Stěžovatelka navrhl, aby byl napadený rozsudek Městského soudu v Praze zrušen a věc byla vrácena tomuto soudu k dalšímu řízení.

Žalovaný ve svém vyjádření ke kasační stížnosti odkázal na odůvodnění správního rozhodnutí a na vyjádření k žalobě. Konstatoval, že z dokladů předložených stěžovatelkou není patrný prodej výrobků fakticky označených napadenou ochrannou známkou na českém trhu, případně míra inzerce a propagace, na základě čehož by bylo možno prokázat vžitost, resp. příznačnost takových výrobků u veřejnosti. Na fotokopiích předložených stěžovatelkou není napadená ochranná známka ve většině případů užívána v zapsané podobě, někdy je zboží označeno jen obrazovým prvkem, někdy jen prvkem slovním, jindy je na místo slovního prvku uvedeno pouze písmeno „S“, případně je obrazový prvek umístěn samostatně nad šňorováním a slovní prvek je uveden na straně boty či na boku podrážky. Žalovaný uvedl, že ze správních rozhodnutí je patrné, na základě jakých úvah dospěl k závěru o zaměnitelnosti uvedených označení, která posuzoval jako celek, přičemž shledal, že slovní prvek je potlačen dominantním obrazovým prvkem, který je zaměnitelný. Žalovaný podotkl, že průměrný spotřebitel nemá obvykle možnost setkat se s oběma porovnávanými označeními a provést jejich přímé srovnání. Žalovaný uzavřel, že stěžovatelka nijak nedokládá svá účelová tvrzení o vadách řízení před správním orgánem, a navrhl kasační stížnost zamítnout.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v souladu s § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s. a shledal přitom vady, k nimž musel přihlídnout z úřední povinnosti.

Podle § 109 odst. 3 s. ř. s. je Nejvyšší správní soud vázán důvody kasační stížnosti; to neplatí, bylo-li řízení před soudem zmatečné [§ 103 odst. 1 písm. c)] nebo bylo zatíženo vadou, která mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé, anebo je-li napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné [§ 103 odst. 1 písm. d)], jakož i v případech, kdy je rozhodnutí správního orgánu nicotné.

Jak již bylo výše předesláno, žalovaný svým rozhodnutím ze dne 21. 10. 2003, č. j. 28240/2003, vymazal podle § 25 odst. 1 písm. a) zákona č. 137/1995 Sb., o ochranných známkách, ve znění pozdějších předpisů, kombinovanou ochrannou známku č. 247899 ve znění „S.“ z rejstříku ochranných známek s účinností od data jejího zápisu, jelikož byla zapsána v rozporu s ustanovením § 2 odst. 1 písm. g) citovaného zákona. Současně žalovaný rozhodl, že se složená kauce ve výši 2500 Kč vrací. Toto rozhodnutí bylo bez ohledu na jeho zákonnost či nezákonnost nebo na případné vady řízení věcně srozumitelné. Předseda úřadu ovšem rozklad podaný stěžovatelkou proti tomuto rozhodnutí na jedné straně zamítl, na druhé straně však rozhodl, že „napadené rozhodnutí ... se mění ...“. V takové podobě však výrok rozhodnutí vydán být nesmí, rozhodnutí je tudíž nesrozumitelné.

Zamítá-li správní orgán druhého stupně odvolání, resp. rozklad proti rozhodnutí prvoinstančního správního orgánu, nemůže současně takové rozhodnutí měnit. Od nesrozumitelnosti rozhodnutí správního orgánu o rozkladu podaném stěžovatelkou se odvíjí jeho nepřezkoumatelnost. Tento závěr je ostatně podpořen konstantní judikaturou zdejšího soudu, odkázat lze kupř. na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 10. 2004, č. j. 6 A 127/2002 - 28, publikovaný ve Sbírce rozhodnutí Nejvyššího správního soudu pod č. 462/2005, www.nssoud.cz.

V neposlední řadě je třeba poznamenat, že ani zákon takovýto způsob rozhodování odvolacího správního orgánu, resp. správního orgánu rozhodujícího o rozkladu, neumožňuje, neboť podle § 59 odst. 2 zákona č. 71/1967 Sb., o správním řízení (správní řád), který byl

platný a účinný v době rozhodování žalovaného, může odvolací správní orgán s prvoinstančním správním rozhodnutím naložit toliko třemi způsoby, buďto je

1. změnit,
2. zrušit, nebo
3. potvrdit a zároveň odvolání zamítnout.

Rozhodnutí předsedy úřadu však neodpovídá žádné z těchto zákonem taxativně vymezených možností.

V posuzované věci vycházel předseda úřadu z ustanovení § 52 odst. 4 zákona č. 441/2003 Sb., o ochranných známkách, podle kterého byl-li přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona podán návrh na výmaz podle § 25 dosavadního zákona, bude projednán jako návrh na zrušení ochranné známky nebo prohlášení ochranné známky za neplatnou při splnění podmínek a s účinky stanovenými v tomto zákoně.

Jakkoliv se změna procesního předpisu v průběhu správního řízení jeví být nepraktickým řešením a legislativním nešvarem, správní orgán je povinen tuto změnu patřičně reflektovat. Vzhledem k tomu, že řízení o návrhu na výmaz ochranné známky S. nebylo před účinností nového zákona o ochranných známkách pravomocně skončeno, musel je předseda úřadu dokončit jako řízení o návrhu na prohlášení ochranné známky za neplatnou ve smyslu citovaného přechodného ustanovení.

Pokud předseda úřadu za této procesní situace dospěl k závěru, že námitky přednesené stěžovatelkou v podaném rozkladu nejsou důvodné a napadené prvostupňové rozhodnutí je věcně správné, měl výrokem svého rozhodnutí pouze změnit rozhodnutí žalovaného tak, aby korespondovalo s novou právní úpravou, a nedůvodnost podaného rozkladu měl vyjádřit toliko v odůvodnění svého rozhodnutí, aniž by podaný rozklad výrokem zamítal.

Nejvyšší správní soud uzavírá, že napadené rozhodnutí předsedy úřadu je nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost, neboť jím předseda úřadu současně zamítl rozklad a změnil napadené rozhodnutí žalovaného. K nepřezkoumatelnosti správního rozhodnutí měl přitom Městský soud v Praze přihlédnout z úřední povinnosti a bez ohledu na žalobní námitky napadené rozhodnutí podle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. zrušit.

Podle své konstantní judikatury *Nejvyšší správní soud není vázán důvody kasační stížnosti podle § 109 odst. 3 s. ř. s., je-li rozsudek krajského soudu nepřezkoumatelný. Takový je i rozsudek zamítající žalobu na základě nedůvodnosti v žalobě uplatněných námitek a nepřihlízející přitom ke skutečnosti, že samo správní rozhodnutí bylo nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost spočívající ve vnitřní rozpornosti výroku a ve vzájemné rozpornosti výroku a odůvodnění. Takové rozhodnutí měl krajský soud zrušit bez ohledu na žalobní námitky (§ 76 s. ř. s.).* [srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 12. 2003, č. j. 2 Ads 33/2003 - 78, publikovaný ve Sbírce rozhodnutí Nejvyššího správního soudu pod č. 523/2005, www.nssoud.cz].

Městský soud v Praze napadeným rozsudkem v mezích žalobních bodů zamítl žalobu proti správnímu rozhodnutí, které měl pro jeho nepřezkoumatelnost zrušit, proto Nejvyššímu správnímu soudu nezbylo, než rozsudek Městského soudu v Praze zrušit a věc vrátit tomuto soudu k dalšímu řízení, neboť napadený rozsudek je nepřezkoumatelný ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. Jedná se o natolik zásadní vadu, že k ní Nejvyšší správní soud podle § 109 odst. 3 s. ř. s. musel přihlédnout z úřední povinnosti.

Za této procesní situace se Nejvyšší správní soud nezabýval jednotlivými kasačními námitkami stěžovatelky, neboť kasační soud může přezkoumat pouze přezkoumatelné soudní rozhodnutí.

Podle § 110 odst. 3 s. ř. s. zruší-li Nejvyšší správní soud rozhodnutí krajského soudu a vrátí-li mu věc k dalšímu řízení, je krajský soud vázán právním názorem vysloveným Nejvyšším správním soudem ve zrušovacím rozhodnutí. Na Městském soudu v Praze tedy nyní bude, aby napadené správní rozhodnutí pro jeho nepřezkoumatelnost spočívající v nesrozumitelnosti výroku rozhodnutí (§ 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s.) zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

V novém rozhodnutí ve věci Městský soud v Praze rozhodne i o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti podle § 110 odst. 2 s. ř. s.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 24. srpna 2007

JUDr. Marie Turková
předsedkyně senátu